

værre fandt Kjøbenhavns Befæstning jo lidt forblømt, lidt skjult Støtte i Venstre og af meget formaaende Venstremænd, af saadanne Venstremænd som den afdøde Berg. Ja, jeg ser, at det ærede Medlem, som var en ivrig Tilhænger af den afdøde, det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), ryfter paa Hovedet, men det nytter ikke, thi vil han gøre sig Ulejlighed med at se efter; hvad der foregik den Gang, skal han nok komme til større Klarhed over den Sag, end han maaste har i Dag. Jeg vil bede det ærede Medlem læse det Udkast af afdøde Berg til en Hærrevision, som han bragte ind i Fællesudvalget den Gang, og særlig mærke sig hans meget store og stærke Fæstningsartilleri, og at han til en for os alle, kan jeg gerne sige, forbausende Overræstelse vilde overlade det til Krigsministeren at tage Tropperne bort fra baade Sjælland og Fyn og lægge dem over paa Sjælland. Det var for os et sikkert Tegn paa, at han var enig med den daværende Krigsminister Rauffmann om en Kjøbenhavnst Fæstning. Det være nu, som det vil, men det var dog Motivet for mig og mange flere til, at vi saa lovede Hærrevisionen. Jeg tilstaar, at jeg var blandt dem, der vare naive nok til at tro, at vi saa gjorde det af med Kjøbenhavns Befæstning i Fremtiden. Dette er desværre blevet en Illusion, det indrømmer jeg; men paa den anden Side maa de Herrer indrømme, at det ikke er saa underligt, naar man staar over for en Krigsminister som ham, vi nu have, der har Mod og Dristighed nok til selv at tage ud af Statskassen Masser af Millioner til at bygge Kjøbenhavns Befæstning for paa Trods af Grundloven, Folketiljen og Folketingets Bevillinger. Ja, saa kan man gøre hvad som helst, det være skal, saa længe ingen lægger Hindringer i Vejen derfor. Det er det, der er sket. Men jeg gad nok se, om selv den nuværende Krigsminister med hans Dygtighed og Krigskundskab vilde være i Stand til at give os en Kjøbenhavnst Befæstning med Hærrevisionen af 1880. Paa den Maade, han har lavet Kjøbenhavns Befæstning, kunde enhver have gjort det; ja selv med den lille Krigsdygtighed, jeg er i Besiddelse af, vilde det ikke være saa vanskeligt. Jeg siger for Resten dette med Forsæt, fordi jeg godt ved, at den militære Mand regner os Løgmænd for meget lidt; vi skulle helst holde vores Næse fra at snuse i den Slags Ting, for det er kun forbeholdt Krigsvæsenet eller de sagkundige; de alene vide og forstaa. Men jeg vil ikke alene protestere mod en saadan Opfattelse, jeg vil hævde, at vi forstaa os paa

de Ting og skulle forstaa os paa de Ting, ellers sidde vi paa en forkert Plads. At vi ikke forstaa os paa, hvorledes man skal lave Fæstninger og overhovedet arrangere en Arme, er rimeligt, det er ikke det, der her er Tale om, og det er ikke derfor, at vi sidde her, men vi sidde her for at afgøre de politiske og finansielle Spørgsmaal over for den Slags Ting og over for enhver Slags Ting, der kan fremkomme. Det skulle vi have Forstand paa, og det have vi Forstand paa. Det turde maaste være den største Fejl, der er begaaet i 67 og fremdeles senere, at man har lavet Kammerne til, og saa kommer det andet bag paa os, mange Gange som en Nysen, som man siger. Udgifterne blive for store, fordi de Kammer, man har lavet, ikke kunne blive fyldte ud paa anden Maade. Jeg kunde nævne et andet Moment, men det har jeg ikke lyst til at komme ind paa i Dag, jeg vil kun nævne det, for at de Herrer kunne vide, hvortil jeg sigter: den almindelige Børnepligt skulde man aldrig have indlaabt sig paa i 67, og jeg søger til: man møde mig ikke med den Paastand, at saa kunde man ikke levere en Arme, der kunde slaas, saa det buede noget, naar Faren kom. Hvordan kunde man da i 3-4 Aar slaasovre i Amerika med lejede Hæere? Saa vidt jeg ved, har ingen Arme i Verden gjort det bedre, saa stor var min Forundring da ogsaa, da jeg i 1886 varovre i Amerika, hvor jeg ogsaa undersøgte disse Forhold, over at opdage, at de i hele det store Amerika havde 27 Solbater mere end det lille Danmark; saa stort er vort Land i Virkeligheden, at vi kunne sige Sparto til saadan en Stat som Amerika. Nej, det er Tingene, det er det, vi skulle befatte os med, vi skulle bestemme: Saa mange Penge give vi ud til vort Hærvæsen, og saa skulle vi sige til Krigsministeren og alle hans Medhjælpere: Vær saa god, lav saa jeres Arme derefter; saa vilde der blive ordentlig Gang i Tingene. Men vi have ventet til Stude for os selv, vi skulde have frigjort os for at have hjulpet til, men at vi desværre ikke have gjort det, det er noget, De kunne høre paa mine Antydninger, at jeg indrømmer. Havde jeg tænkt mig, at man skulde være kommen dertil, hvor vi nu ere komne, saa kunne De være sikre paa, at saa havde jeg ikke stemt for Hærrevisionen af 1880. Jeg har kun gjort disse Bemærkninger for at retfærdiggøre mig over for Beshyldninger, der ere rejste mod mig, som jeg sagde før, baade i og uden for denne Sal. Og til de militære siger jeg nok en Gang, at de skulle ikke spotte over, at vi ville snakke med om militære